

Ocultu mel

CARLA MARCO SELLÉS

(Sant Cebrià de Vallalta)

(Finalista)

Ad integrum

Una tergiversació rere una altra,
és una remissió de cendres apuntalant l'allau de buit.
La mateixa pols que se m'esmuny d'entre els dits
em té gebrat l'anhel que palpa de la vida vàcua
la fragmentació, el còmput
per reconstituir la cendra,
i amortallar això tendre que he dut per pell:

als meus ulls, tot devé signe primer.

Vitri

Desdejunar les flors vítries com qui posterga la mort fràgil.
Ordre entre branca i branca el cruixir saborós
de contraclaror i esquinçall.

Mel roja

Trànsit enllà de l'agut
s'enlairen més ingràvides,
són pics espiculats desfent-se olisos
i refulgint un motejat roig com melmelada,
agudeses i llum xifrades
esclaten.

Signe

No cesso d'acomiar-me,
em perpetuo en la inconstància tallant de l'aire;
res més que això, signes primerencs d'allò que espera desplegar-se:
dins el pit un abatiment d'ales.

Ocultisme

És costós escrutar el no -res.
 El turment té el pes sec de la pols,
 la màscara que perfà l'absència d'allò carregós:
 l'interior secret no amaina.

[]

Se'm desfà el silenci en fondes cadències
 on excavar la imperceptible via rere la llum,

allí on l'hàlit no detura
 assaborir l'etern fulgor

,

,

,

,

aprofundir en el degoteig melós

,

,

que remet a la via transient.

Lux

Tot revela el seu fons,
 la llum s'obre clara i es revincla
 on l'estat refulgent d'un corpus extern:
 albirar sols el rastre d'un signe,
 el complex martiri de cada cosa.

Fisura

No em basta el plaer
 si sé què hi veig per la fissura d'allò real:
 el sigil de les partícules que leviten,
 l'etern vaivé orbitant l'enlloc,
 es densifica en una llum tan aguda...

Cànon

Foradats, travessats, desarrelats.
 Com abastar allò que fa ombra
 i s'amaga sota l'estirp de la consciència?
 L'infinit cànon cap enlloc no atura.

Axis mundi

Regions ocultes embegudes en cartografies
 desdibuixen l'era axial.
 La pugna d'estats ocults
 perfon una sang tan vermella...
 Al llac tèrbol, abocar-los dalt a baix.

Idea

Suportar-ho incrèdula, com si hi fos aquí, al meu abast,
quan la regió és interna, la idea, la forma, l'essència,
suportar la pugna, el drenatge;
un espai obrint-se a si mateix, i a fora:
encriptada opacitat.

Salve

Em reblaneixo en la suspensió de la realitat conscient, extravasa
pertot la falla significant:
Tot remet i no abasto, no basto.

Contenció

No vull saber res, no puc adquirir cap mostra,
la culpa és la vel·leïtat melosa dels vint anys,
mentre la contenció tranquita i l'ocult del temps
roman, sotja, esgarria.

Joia

Entre el goig i la pena, una passió ombrada.
Voler-ho tot amb l'interior de porcellana vítria.

Mel·lifu

Tan llampant defora rosego mel d'esquer:
el contacte amb l'exterior esgarria quan la llum profana i no
desvetlla.
Li he obert el tòrax a una ombra que ara, suspesa,
me'l buida.

Delectació

M'estronco la jovialitat en la delectança del primordi.
M'obstino en un voler que afora no hi és
però algú el palpa...

Tèrbol

Endinsar-me en l'espessor,
trobar-hi sempre, al fons remota,
una desemparança perfectament audible.
Intentar soscar-la, palpar-li una buidor lumínica.
I no arribar-hi, sinó és des de sota terra enterbolida.

Pàlpit

La força oculta empeny, envesteix subtilment la ideació;
ja el sento, l'alentiment, l'estasi preconscious.
Ara i aquí, postergar-ho tot,
perfondre'm fins el pàlpit primer
d'allò que se'm nega.

Lux in Tenebris

Un vestigi de besllum naixent blasfem sols és l'enlluernament,
una taca lumínica; l'evanescència d'allò d'etiologia traumàtica,
l'arravatament de flamígera llum que abranda sense fons ni forma,
l'agudesia del perfeccionament em tempta i no amaina.

Sacre

Palpo la via buida, capbussada en bany de mel,
silenci preconscient de fang i vacuïtat,
sense respir ni pensa, soscavar les arrels que engendra la carn magre.
La vida civil vol dir repugnància però jo li reso a la via oculta
l'evocació enllà d'un èxtasi sacre.

Fulgor

Als ulls febles, Al Tot negat,
Al silenci que empara la imperceptible via esparsa que sura densa
bosc endins,
Al floc lumínic instigant el vast voler, Al rastre de veritat encriptada
A aquest no arribar-hi mai al fons sentir de cada àtom.

Celsus

M'enarboro com la llum silent movent-se entre el brancam;
això que ningú veu perquè defuig subaltern
això que en si mateix es refracta celebrant l'enllà com partícula
suspesa:

un so agut i lancinant.